ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného Mgr. Janem Hoškem, advokátem se sídlem Sokolovská 980, Strakonice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č. j. 2007/1655/30, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2009, č. j. 10 Ca 233/2007 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 11. 6. 2007, č. j. 2007/1655/30. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 7. 5. 2004, č. j. 6916/04-11, o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona č. 186/1992 Sb.“), a toto rozhodnutí potvrdil.

Na základě žaloby stěžovatele Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 9 Ca 273/2004 - 50, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2004,

č. j. 2004/6078/4, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze zde dospěl k závěru, že v rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu absentuje vymezení skutkové podstaty jednání stěžovatele a hodnocení shromážděných důkazů, přičemž žalovaný toto pochybení napravil pouze zčásti. Správní orgány obou stupňů tedy vycházely z nejasně vymezeného skutkového stavu věci. Městský soud v Praze dále shledal vadu řízení v tom, že stěžovatel nebyl seznámen s úředním záznamem, který byl hlavním podkladem rozhodnutí o jeho propuštění, čímž byl stěžovatel zkrácen na svých procesních právech.

Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2007, č. j. 2007/1655/30, žalovaný odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha opět zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Na základě provedeného šetření vzal žalovaný za prokázané, že stěžovatel v šesti případech (průvodní lístek č. A0065 ze dne 25. 1. 2004, průvodní lístek č. B1223 ze dne 21. 2. 2004, průvodní lístek č. B 1273 ze dne 21. 2. 2004, průvodní lístek č. P1015 ze dne 6. 3. 2004, průvodní lístek č. T0239 ze dne 10. 3. 2004, průvodní lístek č. Z0922 ze dne 24. 1. 2004) neztotožnil údaje na průvodním lístku s údaji v počítači a neuvedl zjištěnou závadu poznámkou na průvodní lístek. V prvních pěti případech vytištěný údaj o přetížení vstupujícího vozidla (text „lehký tahač“) na průvodním lístku odstranil, v posledním případě tento údaj nedoplnil. Současně bylo zjištěno, že stěžovatel o přetížení vozidla neinformoval řidiče natočením monitoru vážního počítače. Popsaným jednáním porušil povinnosti uložené příkazem č. 15/2003 ředitele Celního úřadu Rozvadov a rozkazem č. 1/2003 vedoucího pobočky Rozvadov dálnice – náklad. Porušil tak základní povinnosti celníka uvedené v ust. § 28 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 186/1992 Sb.

Při zjišťování skutkového stavu žalovaný vycházel zejména z průvodních lístků. Na pěti z nich byl údaj „lehký tahač“ vyškrabáním odstraněn a vyškrabané místo bylo orazítkováno razítkem stěžovatele, na jednom lístku údaj zcela chyběl. Manuální odstranění zmíněného údaje z pěti průvodních lístků bylo prokázáno znaleckým posudkem Kriminalistického ústavu Praha ze dne 2. 6. 2004, kde bylo rovněž uvedeno, že otisk služebního razítka č. 147, tj. razítka stěžovatele, byl vyhotoven až po odstranění předmětné části strojopisného textu, přičemž osobou, která s lístky manipulovala v době od vytištění údajů do jejich orazítkování služebním razítkem byl pouze stěžovatel. Dalšími důkazy byly výpis z počítače k průvodním lístkům, kontrolní protokol oddělení Inspekce a vnitřní kontroly ČR Plzeň ze dne 19. 4. 2004, úřední záznam Policie ČR č. j. SCPP-355/PL-13-2004, ze dne 7. 3. 2004 týkající se zadržení upravovaného průvodního lístku č. P1015 ze dne 6. 3. 2004 a rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 18. 8. 2005, č. j. 8 T 216/2004-281.

Podle Městského soudu v Praze se žalovaný s nedostatky vytčenými v předchozím zrušujícím rozsudku vypořádal, jestliže vymezil, na základě jakých důkazů dospěl ke zjištění skutkového stavu, uvedl, v čem je spatřována protiprávnost jednání stěžovatele a rovněž se zabýval jeho společenskou nebezpečností, která odůvodňuje podřazení pod důvody stanovené pro propuštění ze služebního poměru celníka podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. Správní orgán skutková zjištění správně posoudil a na zjištěný skutkový stav aplikoval příslušné, tomuto porušení odpovídající ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. Městský soud v Praze uzavřel, že pochybení správního orgánu I. stupně bylo v daném případě napravitelné a v odvolacím řízení napraveno bylo.

Neztotožnil se tedy s námitkou stěžovatele, že nebyl konkretizován důvod propuštění ve smyslu ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb.

Jestliže stěžovatel žalovanému vytýkal aplikaci nesprávného právního předpisu, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžovatel směšuje ustanovení týkající se řízení a posuzování úkonů, pro které je v přechodných ustanoveních zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb."), stanoven rozdílný režim. Z ust. § 227 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. vyplývá, že se tento odstavec použije při posouzení rozhodnutí a právních úkonů, směřujících ke skončení služebního poměru, nikoli na řízení v těchto věcech, na něž dopadá odstavec 1 tohoto ustanovení.

K námitce stěžovatele, že nebyl seznámen s jednotlivými důkazy, zejména s úředním záznamem Policie ČR č. j. SCPP-355/PK-13-2004, ze dne 7. 3. 2004, ani s dalšími důkazy, Městský soud v Praze uvedl, že trestní spis Okresního soudu v Tachově, sp. zn. 8 T 216/2004, obsahuje záznam (ze dne 25. 8. 2004) o prostudování spisu, který obsahoval listy 1-174, mj. písemnosti, na které stěžovatel poukazoval. Dále je zde založen záznam o dalším studování spisu dne 6. 12. 2004 (listy 1-230). Podle názoru Městského soudu v Praze by bylo opětovné seznamování stěžovatele s důkazy provedenými v trestním řízení v řízení správním přepjatým formalismem, který by směřoval pouze k prodlužování řízení a nikoli k posílení jeho procesních práv. Soud přihlédl i ke skutečnosti, že v době vydání napadeného správního rozhodnutí již mohl žalovaný vycházet z rozsudku Okresního soudu v Tachově, ze dne 18. 8. 2005, č. j. 8 T 216/2004-281. K námitce vztahující se ke kontrolnímu protokolu Městský soud v Praze uvedl, že v daném případě se jedná zřejmě o písařskou chybu, správně mělo být uvedeno datum 19. 4. 2004, nikoli 19. 4. 2007. Tento protokol byl součástí již trestního spisu.

Městský soud v Praze nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele směřujícím vůči skutkovým závěrům žalovaného. Žalovaný dovodil úmyslné jednání stěžovatele zejména z jeho aktivního jednání spočívajícího ve vyškrabávání vytištěných údajů a snahy následně zakrýt stopy pomocí služebního razítka. Soud odmítl snahu stěžovatele zlehčovat své jednání. Z logiky věci vyplývá, že pokyny služebních funkcionářů ohledně vypisování konkrétních údajů, natáčení monitoru apod., nejsou samoúčelné, a jsou součástí povinností celníka. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že údaj „lehký tahač" je nedůležitý. V takovém případě by totiž jeho úsilí, aby tento údaj odstranil, ztrácelo smysl. Již z tohoto důvodu je třeba hodnotit námitku stěžovatele jako účelovou. Městský soud v Praze se tedy neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že v jeho jednání nelze spatřovat tak zásadní a závažné porušení služebních povinností, aby je bylo možno podřadit pod důvod pro propuštění ze služebního poměru uvedeného v ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb.

Na základě ust. § 64 s. ř. s. a § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin. Pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Tachově byl stěžovatel uznán vinným jednáním, které považoval správní orgán za důvod propuštění ze služebního poměru. S ohledem na vázanost soudu rozhodnutím trestního soudu je nutno v daném případě vycházet z toho, že se stěžovatel skutečně dopustil protiprávního jednání, za něž byl ze služebního poměru propuštěn. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu

zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ztotožnil se sice závěrem Městského soudu v Praze, že žalovaný odstranil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí ohledně skutkového vymezení jeho protiprávního jednání, když v odůvodnění svého rozhodnutí detailně opsal výrok o vině z rozhodnutí v trestním řízení, neztotožnil se však s názorem soudu, že toto pochybení správního orgánu I. stupně bylo v odvolacím řízení odstranitelné. Stěžovatel zde poukázal na ust. § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož o propuštění z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Z ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. pak stěžovatel dovodil, že jeho propuštění na základě prvoinstančního rozhodnutí nebylo platné. Městský soud v Praze tak sice správně zrušil v pořadí první rozhodnutí žalovaného, měl však ze stejných důvodů zrušit i rozhodnutí prvostupňové jako rozhodnutí absolutně neplatné pro rozpor se zákonem. Stěžovatel poznamenal, že se Městský soud v Praze s nedodržením lhůty stanovené v ust. § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. nevypořádal. Pokud se žalovaný rozhodl pochybení správního orgánu I. stupně napravit, neměl toto potvrdit a absentující údaje uvést pouze v odůvodnění svého rozhodnutí, nýbrž měl prvoinstanční rozhodnutí změnit a sám formulovat výrok o propuštění stěžovatele ze služebního poměru tak, aby vyhověl zákonem požadovaným kritériím.

I kdyby stěžovatel přisvědčil názoru Městského soudu v Praze, že nedostatky prvoinstančního rozhodnutí bylo možné napravit v odvolacím řízení, bylo by nutné za rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru odpovídající zákonným požadavkům považovat teprve rozhodnutí žalovaného. Toto však bylo vydáno více než tři roky poté, co služební funkcionář důvod propuštění zjistil. I z tohoto důvodu považuje stěžovatel napadený rozsudek za nezákonný a jeho propuštění ze služebního poměru za neplatné. Stěžovatel má za to, že Městský soud v Praze ani žalovaný nepřistoupily ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, neboť by již jednoznačně nebylo možné toto znovu vydat pro uplynutí výše uvedených lhůt.

Stěžovatel dále namítl, že jej žalovaný neseznámil se shromážděnými důkazy, a to za situace, kdy totožný postup žalovaného označil Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku za zkrácení jeho procesních práv v odvolacím řízení a za porušení zásady dvojinstančnosti řízení. V napadeném rozsudku však soud konstatoval, že se stěžovatel mohl s těmito důkazy seznámit v trestním řízení v rámci prostudování spisu dne 25. 4. 2004. Stěžovatel má za to, že je jasným pravidlem stanoveným v ust. § 174 zákona č. 361/2003 Sb., že k seznámení s prováděnými důkazy musí dojít ve správním řízení, nikoli mimo něj. Zákon nestanoví, že byl správní orgán zde stanovené povinnosti zbaven v případě, že by byl účastník řízení seznámen s podklady rozhodnutí jiným způsobem. Stěžovatel v tomto spatřuje zásadní procesní pochybení žalovaného. Kromě toho opatření uvedených listinných důkazů teprve v odvolacím řízení bez možnosti brojit proti závěrům z těchto důkazů vyvozených cestou řádného opravného prostředku je porušením zásady

dvojinstančnosti řízení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že námitka stěžovatele, že výrok rozhodnutí musí obsahovat též skutkový popis jednání, které založilo zákonný důvod pro propuštění, nemá oporu v zákoně. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 4 Ads 104/2008 – 57. Žalovaný dále poukázal na to, že zákon č. 361/2003 Sb., podle jehož procesních ustanovení bylo řízení o odvolání dokončeno, neumožňuje odvolacímu orgánu v případě odstranitelných vad řízení či rozhodnutí věc vrátit k novému projednání, napadené rozhodnutí lze pouze změnit, potvrdit nebo pro vážné a nezhojitelné vady zrušit za současného zastavení řízení. O tento případ se však zde nejednalo. Odvolací orgán náležitě upřesnil porušení služebních povinností stěžovatelem, aniž by vybočil z popisu skutku, jaký je uveden v prvoinstančním rozhodnutí. Jestliže stěžovatel namítl nedodržení lhůty pro propuštění ze služebního poměru stanovené v ust. § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., jedná se podle žalovaného o novum, jehož uplatnění teprve v kasační stížnosti je podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Žalovaný pak k této námitce uvedl, že pro dodržení lhůty postačovalo, aby bylo prvoinstanční rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru příslušníkovi doručeno. Odkázal zde na stanovisko pléna Nejvyššího soudu sp. zn. S 296/99. Za neopodstatněnou žalovaný označil i námitku stěžovatele, že nebyl formálně seznámen se všemi podklady před vydáním rozhodnutí o odvolání. Stěžovateli se se všemi podklady pro rozhodnutí o odvolání seznámil při nahlížení do spisu v trestním řízení. Žádné jiné podklady žalovaný neshromáždil. Stěžovatel tak mohl využít všech svých procesních práv zakotvených v ust. § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. po celou dobu odvolacího řízení. Žalovaný má za to, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Vzhledem k tomu, že skutkový základ rozsudku Městského soudu v Praze nebyl mezi účastníky sporný a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud předně považoval za nezbytné objasnit samotný pojem neplatnosti rozhodnutí podle ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. a vypořádal se především s otázkou, zda tento pojem není totožný s pojmem nicotnosti. Nicotné rozhodnutí by totiž nebylo možno jakkoliv napravit v odvolacím řízení. Při výkladu tohoto pojmu vycházel ze své judikatury vymezující neplatnost rozhodnutí vydaného v daňovém řízení, neboť neplatnost správního rozhodnutí jako pojem veřejného práva musí být vymezena vždy stejně, nestanoví-li zvláštní předpis něco jiného.

Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nemůže být neplatnost rozhodnutí způsobena pouhým nedostatkem některé ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (formální aspekt). Tento nedostatek musí dosahovat určité intenzity (materiální aspekt). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde dále zaujal názor, že nelze navzájem směšovat pojmy

nicotnosti a neplatnosti správního aktu, neboť každý z nich má svůj vlastní a vzájemně odlišný obsah. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů.

Nejvyšší správní soud pak v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že na rozdíl od nicotnosti správního rozhodnutí musí být jeho neplatnost vyslovena správním orgánem, v opačném případě platí tzv. presumpce správnosti takového rozhodnutí.

Z výše uvedeného vyplývá, že prvoinstanční správní rozhodnutí nelze považovat za nicotné. Nejvyšší správní soud dále přisvědčil Městskému soudu v Praze, že pochybení prvoinstančního správního orgánu spočívající v absenci skutkového vymezení protiprávního jednání stěžovatele bylo napravitelné v odvolacím řízení. Při posouzení, zda rozhodnutí o propuštění obsahovalo náležitosti stanovené v ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., tedy zda zde byl uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, je tedy nutno považovat rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za jeden celek. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Na rozdíl od obecné úpravy správního řízení obsažené v ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu citované speciální ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. odvolacímu orgánu vůbec neumožňuje zrušení a vrácení věci prvoinstančnímu správnímu orgánu s tím, aby v novém řízení napravil zjištěná pochybení.

Jestliže stěžovatel tvrdil, že v případě napravení nedostatků prvoinstančního rozhodnutí v odvolacím řízení bylo nutné za rozhodnutí odpovídající zákonným požadavkům ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. považovat teprve rozhodnutí žalovaného a lhůta stanovená v ust. § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. tak nebyla dodržena, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato námitka je na základě ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Důvody kasační stížnosti totiž nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS). V případě nedodržení lhůty stanovené v ust. § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. jde přitom o nezákonnost, k níž soud přihlíží jen k námitce, nikoli z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 As 17/2003 - 79, publ. pod č. 571/2005 Sb. NSS). Z uvedeného rovněž vyplývá, že pokud stěžovatel v žalobě netvrdil, že k rozhodnutí o jeho propuštění ze služebního poměru došlo po uplynutí zákonné lhůty, je nepřípadná jeho kasační námitka, že se Městský soud v Praze tímto nezabýval.

Nejvyšší správní soud zde pouze jako obiter dictum poznamenává následující. Ustanovení § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. požaduje, aby bylo ve stanovené lhůtě příslušníkovi doručeno prvoinstanční rozhodnutí. V projednávané věci bylo odvolání podané proti tomuto rozhodnutí zamítnuto, neplatnost prvoinstančního rozhodnutí podle ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. nebyla vyslovena. Jak již bylo uvedeno výše, platila pro ně tedy presumpce správnosti. Stěžovatel nezpochybnil, že mu bylo prvoinstanční správní rozhodnutí doručeno ve lhůtě stanovené v ust. § 106 odst. 3 zákona

č. 186/1992 Sb., samotná skutečnost, že protiprávní jednání stěžovatele bylo skutkově vymezeno teprve v rozhodnutí odvolacího orgánu, pak nemá na dodržení této lhůty vliv.

Nejvyšší správní soud dále přisvědčil závěru Městského soudu v Praze v tom, že požadavek stanovený pro náležitosti rozhodnutí o propuštění v ust. § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. se nevztahuje na výrok rozhodnutí, nýbrž na rozhodnutí jako celek. Tento závěr koresponduje s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 – 61, publ. pod č. 1014/2007 Sb. NSS).

Podle § 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. *musí být rozhodnutí služebního funkcionáře v souladu s právními předpisy, vycházet ze skutečného stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení.* Odstavec 2 tohoto ustanovení stanoví náležitosti výroku rozhodnutí; podle tohoto odstavce *výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, a rozhodnutí o nákladech řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá povinnost k plnění, stanoví pro ni služební funkcionář lhůtu.* Náležitosti odůvodnění jsou upraveny v odstavci 3, který stanoví, že *v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.* Ustanovení § 108 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. pak stanoví, že *rozhodnutí o propuštění musí být vyhotoveno písemně a musí v něm být uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné.*

Z uvedeného vyplývá, že je zásadně možné a postačující uvést skutkové okolnosti toliko v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Námitka stěžovatele, že skutkový popis jednání měl být uveden ve výroku rozhodnutí nemá oporu v zákoně. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že výše uvedený závěr nikterak nezpochybňuje ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS), podle kterého výrok rozhodnutí o tzv. jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Tento právní názor se totiž vztahuje na problematiku správního trestání. Podle konstantní judikatury zdejšího soudu však rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru není (na rozdíl od kázeňského trestu) v právním smyslu sankcí (rozsudek ze dne 6. 4. 2005, č. j. 2 As 74/2003 – 86, publ. pod č. 585/2005 Sb. NSS). Citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se proto na nyní projednávanou věc nevztahuje.

V daném případě prvoinstanční rozhodnutí obsahuje vedle formálních náležitostí ve výrokové části vlastní výrok o propuštění stěžovatele ze služebního poměru i označení ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodnuto (§ 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb.), jakož i důvod propuštění, t. j. porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. V odůvodnění žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č. j. 2007/1655/30, jsou pak přesně popsány skutkové okolnosti zakládající důvod propuštění. Toto již nezpochybnil ani sám stěžovatel v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že nebyl ve správním řízení seznámen se shromážděnými důkazy. Nejvyšší správní soud zde považuje za podstatné, že stěžovatel o existenci veškerých podkladů pro rozhodnutí o propuštění věděl, neboť byl s nimi seznámen v rámci trestního řízení. Nic mu pak nebránilo v tom, aby v odvolacím řízení využil všech svých procesních práv zakotvených v ust. § 174 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., mj. nahlížet do spisu a k těmto podkladům se vyjádřit.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu